

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094554176.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jeg kiggede på ny. Gennem de første glas sås forskellige hedenske helveder, som jeg skyndte mig igennem, og så kom jeg til det kristne helvede. Det var en ildstrøm, som i begyndelsen var ret smal, men snart tiltog i bredde. I denne strøm svømmede der mennesker. Hvor den var smal, dær var der kun få at se, men når den blev bred, steg de svømmendes antal i en uhyre grad, jeg ved ikke efter hvilken matematisk lov. Langs bredden stod der gejstlige og viftede til ilden med deres sorte kjoler. Længere fremme igen begyndte strømmen at ta betydelig af i bredde, dens befolkning blev samtidig tyndere, og til sidst hørte den helt op; men da var helvede osse skrumpet ind til en ganske smal, halv størknet lavastribe, som udsendte tynde røgsøjler, der nærmest så ud til at kunne virke som et behageligt pirringsmiddel. Ved bredden var der stadigvæk sorte tilsynshavende, men de var blevet sværere, og mange af dem lå nok så magelig ned, adskillige var endog så tykke, 104at kjolen sad om dem udspilet som en ballon; derfor viftede de heller ikke med den, og det lod til, at ilden skulde gå ud. Da skiftede med eet det hele udseende. Strømmen svulmede vældig op og blev ganske rødglødende, de sorte langs bredden, som nu var en del mer magre end de sidstnævnte, viftede lidenskabelig med deres kjoler. Ovenover, igennem røgen, skimtede jeg utydelig nogle vingede væsener — osse sorte — der lod til at ha meget travlt, de flagrede hid og did, slog stundom ned i ilden og var jævnlig henne for at hviske noet i ørene på kjolefolket, med hvilket de i det hele syntes at leve i den bedste forståelse. I de følgende glas bemærkede jeg, at iveren og ilden af og til viste tendens til at ta af, men i de sidste glas så jeg strømmen bredere end noen sinde; præsterne — skindmagre som de var — flagrede og viftede som afsindige med kjolerne, der næsten kom til at ligne blæsebælge. Fra den hvidglødende masse slog flammerne højt op og bredt ud og sved præsterne på deres fanatiske skinneben, men de mærkede i deres fromme iver intet dertil. Men i det allersidste glas så jeg noet, som jeg først forstod efter nærmere forklaring af forevisersken. Oven på helvedeslavaen svømmede der en isklump, som aldrig kunde smelte, og omkring denne isklump, der ikke var større end en valnød, trængte der sig brølende og ildstønnende en uhyre dyng af fordømte, som stredes med hverandre om blot at komme til at berøre det livsalige stykke is med det yderste af deres finger for således at skaffe sig en ringe, men højst fornøden lindring i deres svare pine. Dog vidste den uforskammede klump stadig at unddrage sig de fordømtes vablede fingre, idet den ved enhver tilnærmelse dukkede ned i lavaen for straks efter at komme op igen et lille stykke uden for rækkevidde, liså iskold og fristende og spottende i sin urørlighed som før.